23/12/2019

“Εμείς οι Έλληνες των Αγίων και των Ηρώων”

/ Επικαιρότητα

“Διώχνουμε τον Χριστό από τις καρδιές μας. Διώχνουμε τον Χριστό από τα σπίτια μας και τις οικογένειές μας. Διώχνουμε τον Χριστό από την κοινωνία μας, από την εκπαίδευσι, δυστυχώς Τον διώχνουμε και από τις πανίερες εορτές της Θείας Θεοφανείας! Πως να γιορτάσουμε Χριστούγεννα χωρίς Χριστό; Πάψαμε να ευχόμαστε «Καλά Χριστούγεννα» και αντικαταστήσαμε την ωραία αυτή ευχή με την γενική και χωρίς ταυτότητα ευχή: «Καλές γιορτές»! Ποιοί; Εμείς οι Έλληνες των Αγίων και των Ηρώων”.

Αυτά αναφέρει μεταξύ άλλων στο μήνυμά του για την εορτή των Χριστουγέννων ο Μητροπολίτης Κορίνθου κ. Διονύσιος και συνεχίζει: “Εμείς που με τον πλούτο της Ελληνορθοδόξου Παραδόσεώς μας δημιουργήσαμε χιλιόχρονη ιστορία! Εμείς οι Έλληνες που με την Πίστι μας στον Χριστό διατηρήσαμε την φυλή μας για τετρακόσια και πλέον χρόνια! Εμείς που πολεμήσαμε πρώτα «για του Χριστού την πίστι την Αγία» και κατόπιν «για της Πατρίδος την ελευθερία». Παύουμε, συν τω χρόνω, να είμαστε η Ελλάδα της θαυμαστής ιστορίας, η Ελλάδα των αξιών, η Ελλάδα των Χριστιανικών παραδόσεων..! Ολίγον κατ᾽ ολίγον γινόμαστε η Ελλάδα της Παγκοσμιοποιήσεως, η Ελλάδα της «Νέας Εποχής»!

Διαβάστε το μήνυμα του Μητροπολίτου Κορίνθου κ. Διονυσίου

Χριστιανοί μου ευλογημένοι, παιδιά μου αγαπητά,

η Αγιωτάτη μας Εκκλησία λαμπρώς και φαιδρώς πανηγυρίζει σήμερα την του Χριστού θεία Γέννησι!

Ο Χριστός «εκένωσεν Εαυτόν» με την κατά σάρκα Γέννησί Του, για να μας γεμίση με χάρι.

Ο Χριστός «επτώχευεσεν» με την κατά σάρκα Γέννησί Του για να μας πλουτίση με θείες δωρεές.

Ο Χριστός γεννήθηκε γυμνός, για να μας ενδύση με αρετή.

«Επέστη δε καιρός ο της γεννήσεως, και τόπος ην ουδείς τω καταλύματι». Μόνον το σπήλαιο των ζώων ευρέθη αδειανό. Αυτό έδειξαν στην Παρθένο. Και αυτό σαν τερπνό παλάτι εφάνη στην βασίλισσα Κόρη!

Ο Χριστός γεννήθηκε στο σπήλαιο-σταύλο, το γεμάτο βούρκο και δυσωδία και το έκαμε ουρανό: «...και εξαίφνης εγένετο συν τω αγγέλω πλήθος στρατιάς ουρανίου αινούντων τον Θεόν και λεγόντων˙ δόξα εν υψίστοις Θεώ και επί γης ειρήνη, εν ανθρώποις ευδοκία» (Λουκ. β’, 13-14). Τον κράτησε τον Χριστό στα χέρια Της η ταπεινή Κόρη της Ναζαρέτ, η Μαρία, και έγινε «θρόνος Χερουβικός». Τον κράτησε στην αγκαλιά Της και «επλήρωσε τα σύμπαντα ευωδίας»! «Ανέκλινεν εν τη φάτνη» των αλόγων! Ποιόν; «Τον τω λόγω λύσαντα της αλόγου πράξεως ημάς τους γηγενείς»!

Γεμάτος αγάπη και στοργή και καλωσύνη ο Χριστός κατεβαίνει χαμηλά για μας. Γιατί εμείς ξεχνάμε την θεία καταγωγή μας και πέφτουμε πολύ χαμηλά. Και τότε βρισκόμαστε σε κατάστασι«πτωχείας»! Από υλικά αγαθά δεν ήταν τόσο πτωχή η ανθρωπότης τότε. Είχε, και μάλιστα πολλά. Πάμπτωχη ήταν από πνευματικά

αγαθά, από αρετή, από ταπείνωσι, από αγάπη, από αγιωσύνη. Πτωχή και έρημη και γυμνή, με κρύα καρδιά και σκληρή ψυχή. Ταπεινώνεται, όμως, ο Μεγάλος Θεός, πτωχεύει ο πλούσιος, γυμνώνεται, κρυώνει, στερείται για να εκτοπίση από τις ψυχές των ανθρώπων την ένδεια και την στέρησι και να τις γεμίση με πλούτο πνευματικών αρετών. Ακάθαρτος και δυσώδης η υπερήφανη και αγέρωχη ψυχή των ανθρώπων, μολυσμένη από την ειδωλολατρεία και τα αισχρά έργα, φόνους, κλοπές, ασπλαγχνίες, πορνείες, μοιχείες, σκληρότητα και άλλες ελεεινές πράξεις, αφού είχαν καταντήσει αυτοί... «σάρκες»!

Γεννάται ο Χριστός στο ακάθαρτο σπήλαιο για να καθαρίση τον σταύλο της ψυχής μας, να αγνίση τις ψυχές μας, να μαλακώση τις καρδιές μας και έτσι εξαγιασμένους να μας παραδώση στον Θεό και Πατέρα.

Ο Χριστός είναι «αυτό το της θεότητοςμύρον» και «η οσμή των μύρων Του υπέρ πάντα τα αρώματα» (Γρηγ. Νύσσης). Πριν την σάρκωσί Του ο Χριστός ήταν «μύροναφ᾽εαυτού μένον», δηλαδή, σαν δοχείον μύρου σφραγισμένο και καλά κλεισμένο˙ με την σάρκωσί Του όμως έγινε «μύρονεκκενωθέν», μύρο, δηλαδή, που φανερώθηκε και δόθηκε σε μας τους ανθρώπους για να μας μετατρέψη σε δοχεία αρωμάτων και μύρων πολυτελών και παλάτια του Αγίου Πνεύματος.

Σπήλαιον και φάτνη αλόγων ζώων. Κέντρα ακολασίας και φαυλότητος ήταν τα σπίτια των ανθρώπων, όταν ήλθε ο Χριστός στον κόσμο, βρωμερώτερα από τα σπήλαια και τους σταύλους. Αλλά μόνον τότε; Σήμερα πως έχουν τα πράγματα; Ποιός δεν το ξέρει; Ποιός δεν το βλέπει; Έχει καταντήσει κοινή διαπίστωσι στα στόματα όλων. Η Πατρίδα μας, η Κοινωνία μας, η Εκκλησία μας κλυδωνίζονται. Φόβοι και ανασφάλεια παντού. Αλλαγές που εκπλήσσουν. Μεθοδεύσεις «αντίχριστες» με επικάλυμμα «προόδου». Αποφάσεις δήθεν καινοτόμες που οδηγούν σε βάραθρα ψυχικών αλλά πολλές φορές και σωματικών συντριμμάτων. Έτσι καταντά ο χωρίς Χριστό κόσμος, γίνεται ακοσμία! Από στολίδι, από κόσμημα πραγματικό με ειδικό βάρος αξιοσέβαστο και πολύτιμη αξία καταπίπτει, ως «πτώμα εξαίσιον» και γίνεται... «φο» [faux] – ψεύτικο!

Διώχνουμε τον Χριστό από τις καρδιές μας. Διώχνουμε τον Χριστό από τα σπίτια μας και τις οικογένειές μας. Διώχνουμε τον Χριστό από την κοινωνία μας, από την εκπαίδευσι, δυστυχώς Τον διώχνουμε και από τις πανίερες εορτές της Θείας Θεοφανείας! Πως να γιορτάσουμε Χριστούγεννα χωρίς Χριστό; Πάψαμε να ευχόμαστε «Καλά Χριστούγεννα» και αντικαταστήσαμε την ωραία αυτή ευχή με την γενική και χωρίς ταυτότητα ευχή: «Καλές γιορτές»! Ποιοί; Εμείς οι Έλληνες των Αγίων και των Ηρώων. Εμείς που με τον πλούτο της Ελληνορθοδόξου Παραδόσεώς μας δημιουργήσαμε χιλιόχρονη ιστορία! Εμείς οι Έλληνες που με την Πίστι μας στον Χριστό διατηρήσαμε την φυλή μας για τετρακόσια και πλέον

χρόνια! Εμείς που πολεμήσαμε πρώτα «για του Χριστού την πίστι την Αγία» και κατόπιν «για της Πατρίδος την ελευθερία». Παύουμε, συν τω χρόνω, να είμαστε η Ελλάδα της θαυμαστής ιστορίας, η Ελλάδα των αξιών, η Ελλάδα των Χριστιανικών παραδόσεων..! Ολίγον κατ᾽ ολίγον γινόμαστε η Ελλάδα της Παγκοσμιοποιήσεως, η Ελλάδα της «Νέας Εποχής»!

Αλήθεια, λοιπόν, τι κάνουμε;

Μετάνοια αδελφοί! Δάκρυα μετανοίας και συντριβής!

Θάρρος, τόλμη επιστροφής, τόλμη ταπεινώσεως, τόλμη προσευχής και ικεσίας.

Να παρακαλέσουμε τον σαρκωθέντα Θεό και Κύριο να παραθεωρήση τα σφάλματά μας. Να γίνη ίλεως στα πλήθη των αμαρτιών μας. Να κλίνη ουρανούς και να κατέβη και πάλι στο σπήλαιο-σταύλο του σύγχρονου κόσμου, για να κάνη «Ουρανόν το σπήλαιον» και εμάς «Χριστού ευωδία»! (Β’ Κορ. β’, 15).

Ας τον παρακαλέσουμε όλοι μας εν μετανοία: Ελθέ Κύριε! Βρέφος της Βηθλεέμ, «κακών αναιρέτα», Σε ικετεύουμε: «θάττονμολείν Σε της ημών ραθυμίας» (στ’ ωδή Ιαμβικού Κανόνος Χριστουγέννων). Έλα γρήγορα και πρόλαβε το κατρακύλισμα της νωθρότητάς μας.

Ελθέ«Συ Βασιλέα ουρανών», «Συ γη, Χριστέ, πραέων» να ειρηνεύσης τον κόσμο Σου!

Ελθέ Συ νεογέννητε του κόσμου Βασιλιά να μας βγάληςαπ᾽τα αδιέξοδα!

Ελθέ Συ Φως του κόσμου να φωτίσης τα σκοτάδια μας!

Ελθέ Συ Πανάγιον Βρέφος της Παρθένου να κάνης πάλι τα σπίτια μας οικογένειες!

Ελθέ Συ Υιέ και Λόγε του Θεού Πατρός να αναδείξης και πάλι την Πατρίδα μας εις Έθνος Άγιο. Εάν η Βηθλεέμ και τα περίχωρά της πρώτες Σου προσέφεραν ολοκαύτωμα ιερό τα αθώα βρέφη τους και η ταπεινή μας Χώρα Σου προσέφερε φάλαγγες Αγίων Μαρτύρων και Νεομαρτύρων, χορεία Ιεραρχών και Πατέρων, παρατάξεις Οσίων Μοναχών και Ασκητών, μυριάδες Πιστών. Κάνε τον Λαόν Σου κήρυκα έργω και λόγω της Ορθοδόξου Πίστεώς Σου. Κατεύθυνε τους Άρχοντές μας. Δίδε στο Έθνος μας Ιερείς αγίους, διδασκάλους προικισμένους με την σοφία Σου, γονείς πιστούς που να μεγαλώνουν τα παιδιά τους με την «παιδεία και την νουθεσία» Σου, ώστε αδιακόπως να υπάρχουν γενεές «ζητούντων» Σε, τον Κύριον. Σκέπαζε την Πατρίδα μας από τις επιβουλές εσωτερικών και εξωτερικών εχθρών.

Ελθέ Συ Μύρονπολύτιμον και μετέβαλε σε μοσχοβόλημα τον δυσώδη βούρκο μας.

Έλα «Συ και η αγαλλίασις, Συ και η ευφροσύνη» και γέμισε την ζωή μας ειρήνη, χαρά ελπίδα, φως, ευλογίες πλούσιες για να Σε δοξάζουμε μαζί με τον Πατέρα και το Άγιο Πνεύμα, την ομοούσιο και αδιαίρετη Τριάδα «νυν και αεί και εις τους αιώνας των αιώνων. Αμήν».

Έτη πολλά και παρά του «εν Σπηλαίω γεννηθέντος και εν Φάτνη ανακληθέντος» Κυρίου και Θεού και Σωτήρος ημών Ιησού Χριστού ευλογημένα!

Διάπυρος προς ΧριστόνΤεχθέντα ευχέτης Σας

μετά στοργής και αγάπης πολλής

Ο ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΣ ΠΑΤΕΡΑΣ ΚΑΙ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΣΑΣ

† Ο ΚΟΡΙΝΘΟΥ ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ